

velký chláp

Ríkalo se mu Drobeček. Z legrace, samozřejmě, protože opak byl pravdou. Martin Kovanda měřil víc než dva metry, vážil dobrých sto dvacet kilo a silný byl jako medvěd. Když se ve vsi stavěl obecní dům, tak tahal metrákový překlady na rameni s podobnou lehkostí, jako normální člověk přenáší latě. Nebo se třeba v hospodě vsadil, že otevře plechovku lančmítu jen tak, holejma rukama. Skutečně ji popadl do těch svých strašnejch pazourů, stiskl, a plech pukl. Jednou si mladej Petrášek, co má ve městě autodílnu, pořídil takovej japonskej džíp. Mohutný je to jako traktor, ale rychlý jako blesk. Petrášek si chtěl auto vyzkoušet, jenže ještě to moc neuměl kočírovat a zahučel do rybníka. Ne docela, motor ještě běžel, ale při každým pokusu o vyjetí zpátky na hráz se auták propadal hloub a hloub. Drobeček jel kolem na bicyklu, slezl, popadl vlečný lano, houkl na Petráška, ať tam dá plnej céres, a vytáhl ten japonskej zázrak jako kočku za ocas z myši díry.

No, a tenhle hromotluk si našel ženskou, která se k němu vůbec nehodila. Drobounká, křehká, s postavou manekýny z obrázkovejch žurnálů. Byla si moc dobře vědomá, jaká je krasavice, nosila hluboký výstřihy, kratičké sukně, při chůzi kroutila zadkem a všichni mužský z ní byli paf. Samozřejmě, že se hned vyrojila spousta fám. Nikdy jsem nepátral, co z toho byla pravda, a co ne. Většinou to ale byly nesmysly, protože kdyby měla stihnout všechny ty hříšný historie, které se jí přičítaly, tak už by musela být nejmiň stoletá. Nic si z řeči nedělala, občas jsem měl pocit, že jí ty pomluvy docela vyhovujou. Drobeček však byl jinýho názoru. Ten klevetníky trestal a musím říct, že na facku od něj bude každěj potrefenej vzpomínat do smrti. Moc kamarádů si tím neudělal, ale tak už to chodí.

A pak byl najednou mrtvej. Našli ho na silnici lemovaný kaštanovou alejí, ležel tam v prachu krajnice a pod ním byla zaschlá krvavá skvrna.

Pro vesnici to byl šok. Drobeček se ve svý mohutnosti zdál nezranitelněj. Zkazky a pověsti o jeho manželství znovu ožily a na návsi před konzumem se semlelo všechno. Tak jen pro ilustraci. Martina Kovandu prej zabil bulharskej kuplířskej gang za to, že z vykríčenýho domu odvedl nejlepší kurtizánu. Nebo se mu pomstil bejvalej manžel tý krásky, protože zoufale žárlil. Taký se povídalo, že vraždu si od ruskejch zabijáků objednala paní Kovandová, aby se zbavila nepohodlnýho manžela, případně že si na Drobečka počkali kluci, kterejm dal v hospodě přes hubu.

Policisti hledali možný svědky, poslouchali všechny ty tlachy a určité jim z toho šlo hlava kolem. Naštěstí měli dost rozumu, aby mafiánský povídačky nebrali moc vážně a případ vyšetřovali jako normální dopravní nehodu. Drobeček jel z práce autobusem a jako každěj pátek vystoupil v Brodku, protože byl zvyklý jednou tejd-

ně chodit do hospody a lokál u nás už je skoro rok zavřenej. Zasedl k mariáši, vydatně popíjel, pro takovou horu masa bylo potřeba pořádnýho množství piva, aby se trochu dostal do nálady. Podle svědků bylo všechno v náramný pohodě. O paní manželce se neodvážil nikdo ani špitnout, ta se probírala, jen když byl Kovanda na hony daleko.

Kolem půlnoci šlo červený eso kolo, Drobeček shrábl hrst drobnejch, popřál stálý zdraví a vypravil se na cestu domů. Je to necelý dva kilometry, procházka, která člověku většinou trochu pročistí hlavu. Když tedy nemá tu smůlu, že ho cestou srazí automobil.

Policisti našli na místě střepy z rozbitýho reflektoru, zbytky autolaku a chromu z nárazníku, dohromady toho nebylo víc, než by se vešlo do obálky na dopisy. Nicméně to stačilo na to, aby odborníci určili, že se jednalo o džíp japonský výroby. V okrese mělo takovej auták jen pár lidí, mezi nima mladej Petrášek. Zašli k němu a on jim předvedl netknutý auto, jako by zrovna sjelo z výrobního pásu. A právě to jim připadalo trochu divný. Lak bez patiny, bez nejmenšího škrábnutí. Majitel byl navíc automechanik, co si dovede spravit všechno sám. Tak si vzali džíp do parády a zjistili, že předeek vozu není původní, ale je sestavený z náhradních dílů. Ty rozbitý našli vzadu na skládce rezavejch karosérií a ukázalo se, že i ten mrňavej střípek skla přesně zapadne do rozmlácenýho reflektoru.

Tak to Petrášek položil. Vracel se ten den z nějaký oslavy u příbuznejch, trochu tam popíjel, a zpátky domů dost spěchal. Kousek za Brodkem najednou viděl motat se na cestě temnej stín chlapa. Neubrzdl to, došlo k nárazu. Vylezl, snažil se pomoci, jenže Drobeček už nedejchal. Tak vycouval a odjel pryč, bál se, že těch pár skleniček, co měl v sobě, by ho dostalo do kriminálu. Jenže odpovědnosti neutekl. Nakonec z toho byly tři roky nepodmíněně, a to měl ještě kliku, že mu nenapadli neposkytnutí pomoci. Soudní doktoři totiž potvrdili, že zranění bylo neslučitelný se životem, a pomáhat někomu, kdo je mrtvej, už zákon nevyžaduje.

Vesnice je od té doby trochu smutnější. Chybí ten dobráček hromotluk Drobeček, nezůstala tu ani jeho krásná paní, o který se toho tolik povídalo. Odstěhovala se zpátky do města, všechno, co zdělala, obratem ruky prodala. Čert ví, kde a s kým žije dnes. A nakonec schází i ten trouba Petrášek, co se tak rád chlubil tím velkánským silným japonským autem.

Vyprávění zaznamenal –jr–
Foto Václav SEBĚK
Jména v příběhu byla změněna